

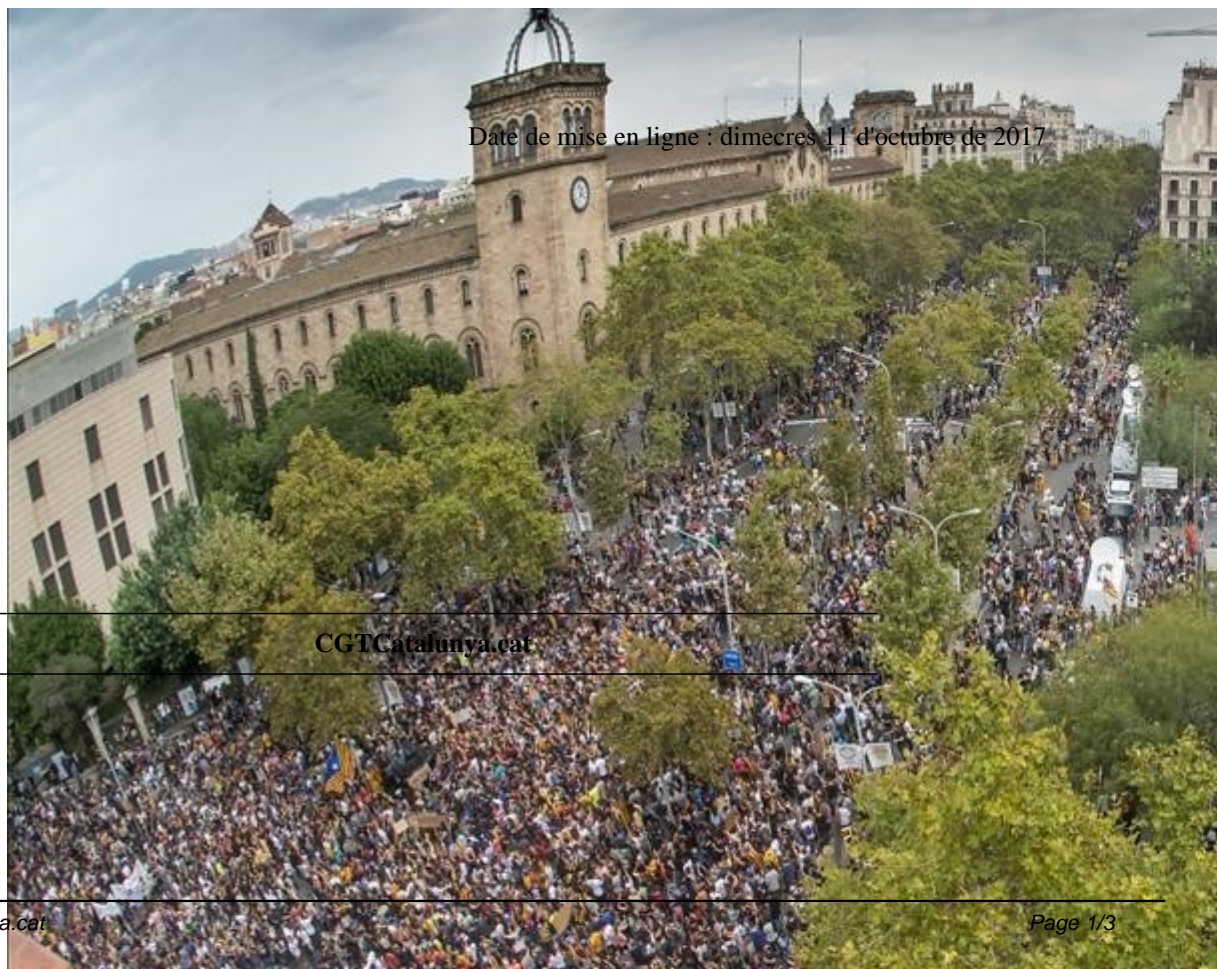

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12634>

Volem decidir-ho tot!

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimecres 11 d'octubre de 2017

CGTCatalunya.cat

És evident que en les últimes setmanes la perspectiva sobre l'anomenat conflicte català ha sofert una significativa variació en funció de dos fets fonamentals: el desplegament i posterior intervenció violenta del 75% dels efectius d'antidisturbis de la Guàrdia Civil i Policia Nacional en el referèndum (1 d'octubre) i la vaga general (3 d'octubre). I s'ha modificat a nivell de l'Estat espanyol i també a Catalunya; i en el si de l'esquerra social, política i sindical.

En el primer dels fets, perquè hi ha hagut una plasmació neta del tancament de l'Estat espanyol i les seves estructures de dominació, pel que fa a la unitat territorial i a la recentralització, per la via de l'exercici de la violència física (que poca gent de bona voluntat preveia); que se suma a l'aplicació de facto de l'article 155 de la Constitució, mitjançant actuacions judicials, polítiques i econòmiques.

En el segon, perquè ha irromput en el conflicte de manera diàfana el sindicalisme alternatiu exercitant una de les seves tàctiques fonamentals com és la vaga general, per defensar les llibertats i els drets socials i laborals.

En no poques ocasions hem sentit o hem llegit la típica i tòpica referència al conflicte entre burgesies i oligarquies centrals i perifèriques. Bé, hauria de revisar-se profundament. Ni Foment Nacional del Treball (que agrupa a la gran patronal), ni el Cercle d'Economia, ni la gran banca (CaixaBank, Sabadell... que en aquests dies radiquen les seves seus socials fora de Catalunya) defensen l'exercici del dret a l'autodeterminació ni, per descomptat, la independència.

El denominat Procés implica a sectors de la classe política i funcionarial, propietaris de petites i mitges empreses, autònoms, professionals liberals i centenars de milers de persones que classes "mitjanes" (aquesta és la seva consideració de si mateixos) i populars implicades a través d'organitzacions de la societat civil (Assemblea Nacional de Catalunya, Òmnium Cultural), de determinades organitzacions polítiques i sindicals o a títol personal.

Les seves elits tracten de conduir un moviment multiclasista o interclasista coincident en el "dret a decidir" i/o la independència de Catalunya, però plural i, en determinats aspectes, molt divergent quant al model de societat. Però també, en conflicte amb una visió estàtica i sagrada del statu quo sorgit de la Transició (transacció entre poders econòmics, aparells d'Estat i partits i sindicats del nou règim).

El frontisme mediàtic i polític entre els qui es consideren representants absoluts d'Espanya o de Catalunya no ajuda, a nivell general, al fet que les posicions i els debats superin l'alt nivell del soroll i les asseveracions totalitaritzadores. És necessari sortir d'aquesta perspectiva per entendre la realitat i baixar al concret, per analitzar amb major i millor coneixement de causa determinades actuacions.

Molta gent dels moviments socials ha participat en els Comitès de Defensa del Referèndum que s'han creat als barris i als pobles. I ho han fet, no perquè comparteixen necessàriament el "full de ruta" del Procés, ni perquè se'ls ha enterbolit la seva visió crítica del cos de Mossos d'Esquadra, ni perquè els sembla que el Govern de Junts pel Sí és la màxima expressió de les polítiques socials i dels canvis possibles per assumir una democràcia radical. En aquestes mateixes setmanes, hem seguit assistint solidàriament a judicis contra activistes socials i sindicals o hem recordat el quart aniversari de la mort de Juan Andrés Benítez, en els quals d'una o una altra manera tenen responsabilitats les institucions anteriorment esmentades.

Tampoc les declaracions de diferents organitzacions anarcosindicalistes (CGT de Catalunya, CNT de Catalunya i Balears, Solidaritat Obrera) i de diverses organitzacions i col·lectius anarquistes (Embat, Federació Anarquista de Catalunya, Heura Negra, Negres Tempestes, Oca Negra...) defensant el dret a l'autodeterminació, amb els seus matisos i estils, estaven dictades per algun estrany miratge. Ni la convocatòria de vaga general de la CGT, ni el suport actiu i combatiu de la CNT i Solidaritat Obrera.

A la declaració conjunta 'Triem lluitar', de totes les organitzacions esmentades en el paràgraf anterior, s'expressen posicions tan diàfanes com: lligar la defensa de l'autodeterminació dels pobles a l'eliminació del capitalisme perquè si no "les condicions de vida de la classe treballadora seguiran sent aixafades per les oligarquies espanyola i catalana que van sempre de la mà per imposar reformes laborals i retallades de drets socials"; denunciar la militarització i repressió de l'Estat espanyol però també la naturalesa repressiva de la Generalitat i dels seus Mossos (desallotjament de Plaça de Catalunya, detenció i denúncia de sindicalistes i activistes socials, casos Pandora, Parlament, Esther Quintana...); i, ampliar l'autodeterminació i l'emancipació a "la socialització dels mitjans de producció, de la riquesa i l'eliminació de totes les formes d'opressió, com el heteropatriarcat..., la més àmplia llibertat de decisió a través de l'acció directa i l'autogestió".

La Taula per la Democràcia (integrada, entre altres, pel PEdCAT, ERC, CCOO, UGT, ANC, Òmnium Cultural...) es va apressar, en la tarda de l'1 d'octubre, a llançar una 'Aturada de país' per a no deixar en mans dels sindicats alternatius convocants de la vaga del dia 3 (CGT, IAC, COS, I-CSC) la responsabilitat d'oferir un llit d'expressió al rebuig a la violència policial, a la defensa de les llibertats i els drets i a les reformes laborals. Solament la CUP va mostrar el seu suport a la vaga general.

Aquest "eufemisme", amb rebaixa de continguts i de conseqüències, de la Taula per la Democràcia va provocar no pocs equívocs entre la gent i problemes al sindicalisme ètic i combatiu, malgrat la qual cosa la vaga va ser un èxit i les concentracions i manifestacions multitudinàries, com no recordàvem des de la guerra de l'Iraq. No contents amb el confusionisme sobre vaga o aturada, amb descompte salarial o sense ell, els qui ens bombardegen cada dia amb que som un sol poble van programar un altre punt de sortida per a la seva manifestació i van fer contínues crides a abandonar el més aviat possible els carrers, en clara falta de sintonia amb un dels lemes més corejats: els carrers seran sempre nostres!

En fi, que les situacions i esdeveniments socials són els que són i es donen en les circumstàncies que es donen. Els escenaris ideals no existeixen i si hi hagués alguna oportunitat els poderosos procurarien destrossar-los. Salvant la impossible comparació de la situació actual amb la fortalesa de la CNT i del moviment llibertari del moment, qui els anava a dir que la revolució social del 36 es duria a terme com a reacció a un cop d'estat militar?

A Catalunya, una part significativa dels moviments socials i populars, de les organitzacions alternatives i de les llibertàries ens hem decantat per formar part activa d'uns esdeveniments, que tenen més d'una lectura, perquè pretenem que molts dels objectius expressats en el comunicat 'Triem lluitar' formin part del debat sobre l'autodeterminació i la sobirania popular, perquè volem decidir-ho tot!

** Article publicat a la revista El Salto*